— A ciupercii, spuse omida, ca și cum Alice ar fi vorbit cu glas tare. Peste o clipă, omida se făcu nevăzută.

Alice privea ciuperca, încercînd să-și dea seama care erau cele două părți ale ei; dar ciuperca era perfect rotundă și de aceea îi fu foarte greu fetiței să ghicească. În sfîrșit întinse brațele cît putu de tare și, îmbrățișînd ciuperca, rupse cîte o bucățică de margine din fiecare parte.

„Acum, vorba e: care te face mare și care mică?“ se întrebă ea, privind la cele două bucăți. Gustă apoi din bucățica pe care o ținea în mîna dreaptă ca să vadă ce se întîmplă. În clipa următoare se lovi tare de tot la bărbie — se lovise cu bărbia de picioare!

Se sperie grozav de schimbarea asta bruscă și-și dădu seama că nu are vreme de pierdut, deoarece se făcea foarte repede din ce în ce mai mică; așadar, încercă să mănînce puțin din bucata cealaltă. Bărbia îi era atît de strîns lipită de picior, încît fetița abia putu să deschidă gura. În cele din urmă, izbuti să înghită o fărîmă din bucata pe care o ținea în mîna stîngă.

* * *

— Uf, bine că îmi pot mișca iarăși capul! exclamă Alice încîntată, dar peste o clipă se sperie din nou, căci descoperi că nu-și mai găsește umerii. Tot ce izbutea ea să vadă cînd privea în jos era un gît nesfîrșit de lung, care părea că răsare ca un lujer din mijlocul unei mări de frunze verzi, ce zăceau deoparte, sub ea.

„Ce să fie oare verdeața aceea? se întrebă Alice. Și unde mi-au rămas umerii? Și, ah, bietele mele mîini, cum se face că nici nu vă mai pot zări?“

Pe cînd vorbea așa în sine, se răsucea încoace și încolo, mișcînd frunzele care se aflau în dreptul genunchilor ei.

Cînd își dădu seama că mîinile nu-i ajung pînă la cap, Alice încercă să-și coboare capul la mîini și atunci descoperi cu plăcere că gîtul ei era mlădios, ca un șarpe. Izbuti să-l încovoaie